

forelagte Udkast til Nævningeloven, men da Konstitutionen ikke alene angaaer Dommerens Forretninger med Hensyn til Strafferetspleien, men hele Dommerembedet, har Man fundet, at Bestemmelsen rettere burde have en Plads i nærværende Udkast, hvorimod den er udgaaet i Udkastet til Nævningeloven. Man har iøvrigt troet ikke at kunne stille ringere Fordringer til den, der skal konstitueres til at forestaae Dommerembedet i det Hele, end der i Medfør af den foregaaende Paragraf kan gjøres til den, som blot undtagelsesvis kommer til at beklæde Dommerfædet, hvorhos Man har anseet det mere passende, at Dommeren i de Tilfælde, hvor han paa Grund af Forholdets Beskaffenhed selv maa konstituere en Anden i sit Sted, søger Stadfastelse herpaa hos vedkommende Lands-overrets Formand, istedetfor blot at meddele ham Underretning om den fæte Konstitution.

ad § 6.

Som allerede under de almindelige Bemærkninger fremhævet, er det anseet nødvendigt i Befolkningens Interesse at inddele de Retskredse, der ere sammensatte af flere Jurisdiktioner, som hidtil have haft forskellige Tingsteder, i mindre Afdelinger, som saaledes, hvad den egentlige Retspleie angaaer, paa en Maade udgjøre særegne Jurisdiktioner indenfor den større Retskreds. Under den civile Retspleie indbefattes ikke alene Behandlingen og Paakjendelsen af egentlige Retsfager, men ogsaa Tingsvidner, Syns- og Skjønnsforretninger, Edsfager og Ansættelse af Retsvidner, saa at den Byrde, som Møde i Retsfager medfører, ikke alene formindskes for Sagens Parter, men ogsaa for Vidner, Syns- og Skjønsmænd og Retsvidner, naar den her foreslaaede Ordning vedtages. Det er derhos formentlig klart, at de i Forbindelse med en Retsfag staaende procesuelle Handlinger ikke alene falde ind under denne Regel, naar Hoved-

sagen foretages ved samme Bærning, men ogsaa naar Hovedsagen behandles ved et andet Tingsted. Ligeledes har Man troet, at de Straffesager, der høre under Dommerens egen Afgjørelse, uden Ulempe kunne behandles ved de forskjellige Tingsteder for de til dem henlagte snævrere Kredses Vedkommende, da det er overladt Dommeren selv at beramme Tiden til deres Foretagelse, hvorimod Man med Hensyn til Forundersøgelser, skjøndt Man er gaaet ud fra, at Møderne i disse i Regelen ville kunne finde Sted paa det Tingsted, hvor Sagen vilde være bleven behandlet, hvis den havde hørt under Dommerens egen Afgjørelse, dog har troet at maatte give Regelen en vis Indskrænkning, fordi det efter de herhenhørende Handlingers Beskaffenhed ofte vil være nødvendigt at sætte Retten paa et andet Sted, f. Ex. naar en Anholdt skal stilles for Retten eller Bestemmelse hurtigt tages om Fængsling eller Huusundersøgelse, hvorfor Udkastet til Nævningeloven ogsaa indeholder særegne Forrifter om Vidners Forpligtelse til at give Møde under Forundersøgelser, ligesom det overhovedet med Hensyn til Forundersøgelsens Diemed turde være rettest at indrømme Dommeren en vis Frihed i den heromhandlede Retning.

Hvad derimod de øvrige under Dommerembedet henlagte Forretninger angaaer, da ere disse ikke saaledes som den egentlige Retspleie bestemt knyttede til Tingstedet, og der skjønnes heller ikke at være samme Anledning til i Beboernes Interesse at gjøre Inddelingen i snævrere Kredse anvendelig paa dem, forsaavidt dette efter deres Beskaffenhed kunde skee. Man har derfor anseet det rettest i alle andre Henseender at bevare Retskredsens Eenhed ubeskåret.

ad § 7.

Det følger vel egentlig allerede af almindelige procesuelle Regler, at Parterne i en Sag, naar de derom ere enige, maae i Almindelighed